

האיש מקדש פרק שני קידושין

קמה א מ"י פ"ו מ"ל
מעלה ה"י:

מוסף תוספות

א. ולפרש זה משמע שאין בו אלא שריש מצומצם בירושלים וכי מדלת מינה טרחא ואונסא דאורחא אינו שיה כאן פירוטה שאם היה כ"כ מן העשר שהיה שיה בכאן פירוטה היתה מתקדשת. חו"ט הרא"ש. ג. נבי הא דאמר ר' יהודה פ"ט חמור בהנאה מחיים ומפרש משום דלא מצונו דרב שהקפידה עליו תורה לפדותו כשה ומותר בהנאה ופר"ק. שם. ג. כלומר שמתו בהנאה כגבולין א"פ שהקפידה עליו תורה שאינה מותר בגבולין אלא בכסף גורא. ש. ד. ומירו קשה לפי זה הדיוט למימר תרויהו לא ניחא להו משום אונסא דאורחא וי"ל דניחא להו לפירושי טעמא אחרתא נבי דידה דא"פ קבל עליו אחרות מ"מ לא ניחא להו משום טרחא דאורחא. שם. ועי' מהר"ש"א על ש"י ד"ה משום אונסא. ה. ודבריו שלם לא שייך טרחא דאורחא. חו"ט הרא"ש. ו. דלא קרינן ביה עירושיתם בגבולין. חו"ט הרא"ש.

תוס' ר"י הוקן

בהיותו יחא. קודש לה. תרתי. טעמא דתרתי כ"י דמתניין דתני לה יתרה בשוגג לא קדש. אמאי הא אית לה לה' יתרה מעשר מן הדיוט הוא, ובהקדש לה' יתרה מעשר מן האיר (בבבא). יתרה טעמא שהיא אינה רוצה, ונקט מינה שאם כדקנה ואימרת רוצה אני אין צריך לבדוק אותו המסתמא ניחא לה. טרחא דאורחא. ערכה להעלותו לירושלים. דתחא. שאם קודשין הרי מתחלה שוה היא והצאתו והוא דבר אסור. ור' יעקב. דלא ידע אי פנייהו. אנסא דאורחא. עליה רמי שהמעשר אין בו כאן ש"י שלא ניתן להוציאו [חוקן] לירושלים, ואפילו נמכרו דמיו נתפסין בקדושתו. יאתא שכתבא לאתנסי' טעמא. מ"מ. אפי' שיעלו לשלם ההקדש השתא ניחא ליה שמה אין לו עתה כלום. שיעזא לחולין. להנות בהן מעשה, ושגגת הקדש לה' מאיר בני. היאך יצאו. כמאי יצאו כרשות הקדש אחרי שאין דבריהם קיימים. במכר א. א. אם קנה חפץ במעות הקדש לה' מאיר בשוגג קנה או לא קנה.

איהו לא ניחא ליה משום אונסא דאורחא. פ"י בנקוטנס דעל כרחק אונסא דאורחא עליה דידה רמיא שהמעשר אין כאן בו שיה פירוטה שלא ניתן להוציאו אלא בירושלים שא"פ ימכרו דמיו נתפסין בקדושתו וקידושין לריכין שיהו שריס שיה פירוטה" הילכך אי

ולאו ממילא שמעת מינה תרגמה ר"בין סבא קמיה דרב אמר קרא הוא בהוייתו יהא: ובהקדש במזיד קידש בשוגג לא קידש דברי ר"מ ר"י אומר בשוגג קידש במזיד לא קידש: א"ר יעקב שמעית מינה דר' יוחנן תרתי שגגת מעשר דר' יהודה שגגת הקדש דר"מ שנייה אין אשה מתקדשת בהם חדא לפי שאין אשה רוצה וחדא לפי שאין ר' ירמיה ניחוי אנו מעשר איהו לא ניחא לה משום טרחא דאורחא איהו ניחא ליה דניקני איתתא ממילא אלא הקדש תרויהו לא ניחא להו דנתחיל הקדש על ידיהו ור' יעקב אמר איפכא מסתברא מי לא איכא למימר מעשר איהו לא ניחא לה משום טרחא דאורחא איהו לא ניחא ליה משום אונסא דאורחא אלא הקדש בשלמא איהו לא ניחא לה דנתחיל הקדש על ידה אלא איהו מי לא ניחא ליה דניקני איתתא ממילא בעא מיניה רבא מרב חסדא אשה אין מתקדשת מעות מוח שיעזא לחולין אמר לחולין בעא מינה רב חייא בר אבון מרב חסדא במכר מאי אמר ליה אף במכר לא קנה איתביה ר' חנוני כבעל הבית דברי ר"מ ר' יהודה אומר ר' חנוני כשולחני עד כאן לא קא מיפלגי אלא דמר סבר חנוני כשולחני ומר סבר חנוני כבעל הבית אבל דכולי עלמא אם הוציא מעל רבי מאיר לדבריו דר' יהודה קאמר לרידי אף הוציא נמו לא מעל אלא לרידי אודי לי מיהא דחנוני כבעל הבית ואמר ליה לא כשולחני אמר רב חזרנו

היה ממון הדיוט הוא אפי' בגבולין מ"מ קאמר רב חסדא דלאו עשה היא להמטיב בתלמי *הואיל ואין ראויה שם לאכול: אף במכר א קנה. ולא ילאו מעות לחולין ואין מעילה לר"מ אלא באוכל הקדש אבל במוציא הקדש אין לו מעילה דכל מקום שהוא שם הקדש חל עליו דכל היכא דאיתא צי גזא דרשמנא איתיה כיון דלי הוה ידע לא הוה מפיק אבל במזיד קידש דר"מ לטעמיה דאמר הקדש במזיד מתחלה ומפיק לה מקרא (או מעלה מעל) ואין מעילה אלא בשוגג כלומר במזיד דאם ירצה לגזולו יקנו מיד וזה שיה היכא דקידש במזיד ור"מ דמעלה מעל הו במזיד דכתיב (במדבר ה) גבי סוטה גבי איש כי משטה אשתו ומעלה בו מעל והתם על כרחק במזיד קאמר דודאי כשמנה מודה היא וקרא דותן הכסף וקס לו לתורה צעלמא דכלא כסף הוא מתחלה אם ירצה לגזולו ומיהו במעשר קאמר רבי מאיר דצין בשוגג וצין במזיד לא קידש דמעילה הוא דגלי קרא דמזיד מתחלה אבל מעשר דכל היכא דאיתא שם מעשר עליו ורבי יהודה סבר ממון בעלים הוא ולכך במזיד קידש דממונא הוא אבל בשוגג לא משום טרחא דאורחא: בכתנות

ולאו ממילא שמעת מינה. צמיה מדמכר קדש ישראל לה' ראשית תזאבחו כתרומה הם לו ושי"מ תרומה נמי היא קדש לה': אמר קרא. גבי מעשר לה' הוא בהוייתו יהא לה': שמעית מינה דר' יוחנן פ"ט. טעמא דמתרמי' צי דמתני' דקמני צה בשוגג לא קידש שגגת מעשר לה' יהודה הואיל ואית ליה מעשר ממון הדיוט הוא אמאי בשוגג לא קידש ושגגת הקדש לר"מ כיון דאית ליה במזיד קידש שוגג מאי שגג: ושניה אין אשה מתקדשת בהן. כלומר שמעית מר' יוחנן טעמא דתרתי צי דמתני' דאירי בשגגות ומני תנא דצין דתרויהו אין אשה מתקדשת בהן: חדא לפי שאין אשה רוצה. שנייה מעיניה פירש לפי שאין אשה רוצה אם היתה יודעת שהוא כן לא קנולו לשם קידושין והוה לכו קידושי טעות: וחדא לפי שאין אשה שניהם רוצים דנפקא מינה דצנהיא דפירש צה ר' יוחנן לפי שאין אשה רוצה אם דקניה ואמרה רוצה אני ואינה מקדמת אין אנו לריכין לבדוק אותו דמסתמא מינה ניחא ליה: ולא ידענא הי מייניה. באיזה מהן תלה באשה ואיזה מהן שניהם: משום טרחא דאורחא. להכריע להעלותו לירושלים: ממילא. במכר כלל טעמא: דניחא ליה הקדש על ידיהו. שהוא דבר אסור וקראן הכתובים מועלי מעל ואם קידושין הן הרי נתחלה שוה היא הולאתו כשהוציאו מרשות גזוה ונתנו לה: ור' יעקב. דאמר להוציאו אלא הי מייניהו אמר לך אנו איפכא נמי מי ליכא לפרושי ולמימר במעשר לפי שאין שניהם רוצים ובהקדש לפי שאין אשה רוצה: משום אונסא דאורחא. דעל כרחק אונסא דאורחא עליה רמיא שהמעשר אין בו כאן שיה פירוטה שלא ניתן להוציאו אלא בירושלים שא"פ ימכרו דמיו נתפסין בקדושתו וקידושין לריכין שיהו שריס שיה פירוטה הילכך אי הוה ידע מעיקרא דמעשר הוא כיון דציה דקבולי עליה אונסא דאורחא לא הוה מקדשה לה ציה דשכיח לאיתנוסי טפי גבי איתתא מגברא. א"י' לא רמי אחריות עליה לא ניחא ליה דליתניס מינה פן מעעבז ותאמר לו קידשמני בדבר שלא נהימתי בו: בשלמא איהו לא ניחא לה דניחא לה הקדש על ידה. דמה הנאה יש לה בחילולו אם לא מקבלנו יטכרן זה לקדשה בהיתר משלו: דניקני איתתא ממילא. ואע"פ שעליו לשלם להקדש השתא מיהא ניחא ליה שמה אין לו משלו עכשיו כלום: אשה. הא קאמרין דלינה מקודשת בשגגת הקדש לרבי מאיר: מעות מהו שילאו לחולין. להנות מהן עמה וזה ימחייב צין קרבן מעיניה: היאך ילאו לחולין. צמה ילאו מרשות אחר שאין דבריהם קיימים: במכר מאי. לקח החפץ במעות הקדש בשוגג לרבי מאיר קנה או לא קנה: לא קנה. ולא ילאו מעות לחולין ואין מעילה לרבי מאיר בהקדשות אלא באוכל אכולי הקדש אבל המוציא מעות הקדש אין לו מעילה בכל מקום שהן שם הקדש עליהם: חנוני כבעל הבית. משנה היא במעילה (ג) גובר המפקד מעות אלא שולחני אם לריון לא ישתמש בהם לפיכך אם הוציא לא מעל הגובר אלא שולחני ואם מותרים ישתמש בהם לפיכך אם הוציא מעל הגובר דכרשומיה עבד דמידע ידע דשולחני צריך למעות מדיר אבל צה"צ צין קין וצין כך לא ישתמש בהן דלאו אדעתא דהכי אפקדינהו גציה דסמס צה"צ אינו משתמש תמיד במעות לפיכך אם הוציא מעל צה"צ ולא הגובר שהקדו: חנוני כבע"צ. שאינו צריך תמיד למעות שנותנים לו פירות וכל מכר נותנים באשראי ודי לו במיעוט מעות שצריך ר' יהודה אומר חנוני כשולחני: אבל דל"ע. המוציא מעות הקדש מעל אחד מהם אלמא במכר לה' מאיר קנה דאם לא קנה היאך ילאו מעות לחולין: לרידי. אם הוציא לא מעל לא זה ולא זה שאין מעילה במעות אלא באוכלין: (ג) לרידי. דיש מעילה במעות: אודי לי מיהא דחנוני כבע"צ. והוא מעל ולא גובר דלאו כרשומיה עבד וא"ל ר' יהודה לא מודיעא לך צהא אלא כשולחני הוא ומעל גובר דמידע ידע דצריך תמיד למעות לקנות סחורה: חזרנו

ג'יון הש"ס

תוס' ר"ה איהו בסה"ד
הואיל ואין ראויה שיה
לאכול. עין צ"מ ד' ע"א
מ"ה כ"א:

הנהרות הב"ח

ר"ש"י ד"ה לרידי וכו'
באכולין אלא לרידי:

הנהרות מהר"ב

רנשבורג
תוס' ד"ה איהו וכו'
והואיל ע"כ בגבולין אירי.
ע"י ש"מ שאמא ארי סימן
צ"ד דף פ"ו ע"א וע"ב:

מוסף רש"י

חנוני כבעל הבית.
הפקדון אלא מעוה הרי
הוא כבעל הבית. שאינו
רגיל בחילופין כשולחני וצין
קין וצין כך לא ינע צין
(משנה ב"א). כשולחני.
למשעמם נמו הוא רגיל
להחליף כשולחני לפיכך דע
כשולחני ש"מ.

האיש מקדש פרק שני קידושי'נ

(א) יומא ל' מעילה די גרסות כהה... (ב) [עמ"ש] חופסת לתמן סו. די"ה הקס' ויע' ע' חוס' יומא סט' די"ה צנדי כהה... (ג) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (ד) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (ה) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (ו) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (ז) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (ח) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (ט) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (י) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (יא) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (יב) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (יג) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (יד) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (טו) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (טז) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (יז) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (יח) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (יט) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה... (כ) [עמ"ש] די"ה קס' ויע' ע' חוס' די"ה יומא סט' די"ה צנדי כהה...

חורנו על כל נדנין של ר"מ כו'. כלומר אע"פ ששנינו לר"מ בשוגג לא קידש לאו משום דק"ל הקדש בשוגג אין מתחלל שחזרו בכ"מ ששנה ר"מ בהלות הקדש ולא מנינו מקום שאמר בו הקדש מתחלל צמוד ואין מתחלל בשוגג אלא בין בשוגג בין צמוד מתחלל וליתנהו להני עטמא דר' יוחנן דלר"מ יש מעילה צמות הקדש וכיון דמעל נפק לחולין: **ומהני'.** דקתני בשוגג לא קידש אלמא לא נתחלל: **בכמהו** **כהונה של בלו.** ורחיין לעבודה וכל זמן שרחיין לעבודה אין מעילה בשגגתן שלכן הוקדשו מתחלה ליהנות בהן שוגגין רק שלא ימכוין לחללן שלא נתנה תורה למלאכי השרת שהיו הכהנים וזריזים כמלאכים להפשיטין נגמר עבודה ולא ישחוס עליהם אחר העבודה כהרף עין: **בלו דוקא.** דכיון דאין רחויין לעבודה הרי הן כשאר הקדש ולא נימנו ליהנות בהן: **מועלין בחדתין כו'.** שופרות היו במקדש ובהם נותנים שקלים בחד כמזבז עליו תקלין חדתין ומי שלא שקל שקלו בחד בחד שמציאו בתוך שנתו נותנו לחובה (והגוזרין נותנים אותו בלשכה כשנביע אחד מפרקי התרומה שבשלשה פרקים תורמין אותה) ובשני כמזבז תקלין עתיקין ומי שלא שקל אשתקד מציאו לשנה הבאה ונותן לתוך שופר זה (והגוזרים מפנין אותן עמות לשירי לשכה משנה שעברה: **מועלין בתקלין חדתין.** שארי לקרבנות צבור הן עומדין: **ואין מועלין בתקלין עתיקין.** שמורת שירי לשכה עליהם ונימנים לחומת העיר ומגדלותיה וכל כרכי תקון העיר כדלקמן וקסבר ר' יהודה אין מעילה בשירי לשכה שנשאר עודך על הקופות לאחר ג' תרומות: **ה"ג שהיה ר"מ אומר מועלין בשירי לשכה:** והא חומת העיר ומגדלותיה כו'. ואמאי מועלין בהן נימא לא נתנו שגגות אותן מעות למעלה מאחר שעומדין לחומת העיר שלא ניתנה תורה למלאכי השרת שהיו זריזים מליהנות מן החומה לישב צילה ועליה אלא על כרחך אע"פ שהותרה הגלח החומה לענין שאר הגאות מיהא בקדושתיהו קיימי: **אימא ר' יהודה אומר מועלין בעתיקים.** כדלמרינן במתני' נמי בשוגג קידש דקסבר אע"פ שניתנו כמות כהונה ליהנות לכהנים לאחר עבודה לענין שאר הגאות בקדושתיהו קיימי ומעל זה בקידושין ויצאו לחולין אבל מויד שאין בו מעילה לא נתחלל ולא קידש: **כאימא.** הרי עלי ככר זה כאימרא כשה התמיד: **כדיריס.** דיר כהמות הקדש ודיר העצים: **וכי סימא.** הא דלמר ר' יהודה לא אמר כלום משום דלא אמר כירושלים אלא הרי זה עלי ירושלים:

בבתנות כהונה. פ"ה משנתנו דקתני לא קידש אלמא לא מתחלל במקדש כבתנות כהונה שלא בלו ורחיין לעבודה וכל זמן שרחיין לעבודה אין מעילה בשגגתן שלכן הוקדשו למלאכי השרת שיהו הכהנים וזריזים כמלאכי השרת שהיו הכהנים להפשיטין נגמר העבודה ולא ישחוס עליהם אחר עבודה כהרף עין וא"ת אי"כ היכי קאמר ר' יהודה דבשוגג קידש וגם צמוד אליבא דר"מ הרי לא נתחלל דהא כלי שרת הן וכלי שרת (א) אמרי' דיש מועל אחר מועל ואין יוצאין לחולין וי"ל דאירי דאותן כמות לא נתחננו עדיין לעבודה דאז אין קדושת כלי שרת עליהם אלא קדושת נדק הצית כדלמר פ"ק דסנהדרין (ד' טו: ע"ו) עבודתן מתחלת: **מועלין בחדתין ואין מועלין בעתיקין כו'.** כך היה הענין של הגלח שקלים צא' בחד משמיעין על השקלים (להבדיל) וכל אותו חדש היו מציאין שקליהם בלשכה עד פרום חג הפסח היינו אחד צניסן ומורמין מהן תרומה ראשונה שג' פרקים בשנה תורמין בפרוס הפסח ובפרוס עזרת ובפרוס החג) כלומר כל השקלים הנאים מאחד בחד עד אחד צניסן ומוציא אותן מן הלשכה ותורמין מהן תרומה ראשונה בשלש קופות של שלש) קאין (ו) ומתן היו לוקמין כל קרבנות צבור) עד פרום עזרת לפי הדרך ומן המותר של אותן קופות" פליגי [מנא] התם (בשקלים פ"ד מ"ד) חד אומר שעשין מהן רקועי חין רצפי למוצא וחד אומר שעשין מהן קין למוצא והנשאר מן הלשכה לאחר שנמלאו הקופות נעשו שיריים לחומת העיר ומגדלותיה ומניסן ואיך המציא שקלו נותנו בתקלין חדתין פירוש שופרות הנקראים כך רחביים למטה וקאריס למעלה ועל שם שנותנין לתוכן שקלים חדשים משנה זו נקראים תקלין חדתין ומשמניע אחד צניסן דהיינו פרום עזרת תורמין תרומה שניה שנותנין שקלים שהוצאו בתקלין חדתין לתוך אותן שלש קופות כדי להקריב קרבנות צבור עד פרום החג ומפרוס עזרת המציא שקלו כמו כן נותנו עוד בתקלין חדתין עד אחד בתשירי דהיינו עד פרום החג ואז תורמין תרומה ג' להקריב קרבנות צבור עד א' צניסן ואם לא מספקא תרומה שלישיית עד ניסן בזה פליגי התם (סג טו: ע"ו) מ"ק סבר יחזור ויתרוס פ"י מחדתין שצאו צין סוכות לפסקא אבל מן השיריים שנשתיירו לאחר שנמלאו הקופות אין תורמין לעולם ור"מ סבר יקח מן השיריים ומאותן שבאו אחר שכלו שלשה פרקי התרומה דהיינו צין סוכות לניסן (ו) ולא משמע

ממך פירוש רש"י אס מועלין בהן או לא אמנם ר' יוחנן צן אכרהס פירס דמועלין בחדתי לר' יהודה אף לאחר כל התרומה שמה יטרכו להן לבסוף להקריב קרבנותי והכי נמי נמי במסכת שקלים (סג) גבי קופות דקאמר התם שלמה שלישיית כלומר (א) שכלתה כל הקופה השלישיית חוזר לשנה שלמה שניה חוזר לראשונה שלמו שלשתן יחזור ויתרוס פירוש מתקלין חדתין שהוצאו אחר החג ואל יתרוס משירי הלשכה ר"מ אומר יחזור לשיריים שהיה ר"מ אומר מועלין בשירי לשכה שמה יטרכו להם לבסוף והשתא סבר כמאן דלמר יחזור ויתרוס ולכן מועלין בחדתין שמה יטרכו להם אבל לא בעתיקין פירוש דהיינו שופרות אחרים ותבז עליהם תקלין עתיקין דמי שלא שקל אשתקד מציאו לשנה הבאה ונותן לתוך שופר זה ואין מועלין בהן לפי שמורת שירי הלשכה עליהן ועשין מהן חומות העיר ומגדלותיה ר"מ אומר מועלין אף בעתיקין שהיה ר"מ אומר מועלין בשירי הלשכה ור"מ לטעמיה דלמר התם שלמו כולם חוזר לשיריים ודומין זה לזה דכי היכי דחוזרים לשיריים ה"ג חוזרים לעתיקין אס יטרכו וא"ת והכי מצי למרוס מעתיקין לקרבנות צבור הא צניסן תרומה חדשה כדדריש' כר"ה (דף טו.) הא מתרומה חדשה מעולת חדש בחדשים וי"ל דהיינו למזבח אבל היכא דלא אפשר עבדינן (א) אי"ל כיון שצאו בשנה זו כלומר שלא היה שנה תמימה מן ההבאה שפיר קרינא ציה תרומה חדשה ומתוך כך ניחא קושיא אחרת שמקשינן העולם דמסכת שקלים (דף טו.) אמר אנכי מוצא ועזרות וההיכל מועלים בהם ופרץ התם וכי יש מעילה בשיריים הרי משיריים נעשין וכי תימא ר"מ היא דלמר מועלין בשיריים כלום אמר ר"מ אלא בתוך שנתו ואינו מוץ לשנתו קיימין שהרי מוצא והיכל כמה שנים יש שנעשו וקשה דהא ר"מ אמר הכא מועלין בעתיקין אע"ג דעברו שנתן וא"כ מנינו לאוקמי כוחיה היא דמסכת שקלים ומאי פריך התם כלום אמר ר"מ ולפי מה דממרינן הכא דקרינן ציה תרומה חדשה מאחר שהוצא בשנה זו ניחא שפיר הא דלא מנינו לאוקמי היא דהתם כר"מ: **אימא ר' יהודה.** מכאן משמע דל"ג נעיל גבי אין מועלין בעתיקין דברי רבי יהודה דאי גרס ליה הל"ל איפוך אלא דאי קתמא נשנית וגם ר"ת מחק מספרו:

קמו א ב מ"ה מהל' מעלה הליד': קמו ג מ"ה שם פ"ו הלכתי י: קמו ד מ"י פ"ד מהל' שקלים ה"ח: קמט ה מ"י פ"ה מהל' נדרים ה"ח: טו"ע י"ד פ"ג ט"ז ט"ז ע"ג:

מוסף תוספות

א. הנשאר בקופות כר"ח ניסן שמכאן ואילך אין לוקחין קרבנות צבור אלא מתרומה חדשה כדלמרינן בריה' (ו) קרבנות צבור הבאין באחד ניסן מוצא להביא מן החדש. רש"י בחובות ק"ו. ב. כשהוא בטל מנדריס ונדבות לוקחין מהן עולות ומקריבין בשן למוצא ועדות לכהנים. רש"י שם. ג. כגון שתיקרו הטילאין או שאם היה המזבח בטל והוצרכו להביא עולות לקין המזבח. תוס' הרא"ש. ד. ועוד דהנה ליה לאקשווי נמי מדרי' יהודה לדרי' יהודה והבא קאמר אין מועלין בעתיקין משום דניתנו ליהנות בהן ובמתניתין ס"ל דמועלין בבתנות כהונה אע"ג דניתנו ליהנות בהם. תוס' הרא"ש.

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה בבתנות וכו' אמרינן דיש מועל. י"ב לקמן ד"ה ע"ב:

מוסף רש"י

כאשרים. בשלו של מוצא נדרים י. כל האומר כירושלים לא אמר כלום. ולא מיקדשה ירושלים (א.א.).

